

Žádné iluze

Výbuch. Žár. Následuje prudká bolest a rozezní se alarm. Brána, nad kterou se točí červené světlo, se zavírá. Poručík Jensen se jako jediný protáhne pod hranou brány a houkání ve vteřině ztichne, jak dveře dolehnou až k zemi. Narovná se a vtiskne tvář do malého okna, nyní plného rudých záblesků. Zůstali tam. Protře si oči zalité potem a pohlédne stranou. Krátce něco zvažuje. Ne! Zakroučí hlavou. Zazní sotva slyšitelná nadávka. Jensen se otočí, protáhne úzkým průchodem, prudce otevře skříňku a během minuty se vsouká do lehkého skafandru. Dopne zip, utěsní přilbu a přikročí zas k bráně, v níž se varovně střídá červeň se tmou.

Zoufale se rozhlédne a přes nástěnnou konzoli odjistí zámky.

* * *

Major Korhonen rozvážnými pohyby odšroubuje vršek láhve, zhluboka se posilní a pitím zesláblou rukou si otře rty. Přes okno sleduje široké prstence vesmírného prachu i tvář fialového obra, jenž svými rozměry zastínil všechny hvězdy. Chce se napít, ale flaška proklouzne prsty a na podlaze se rozbije.

Peprně zakleje a promne si horké čelo.

Před tváří Saturnu začíná růst bíle zářící kruh. Měsíc Enceladus brzy v nevelkém okně zakryje větší část výřezu ze Saturnu. Ledová tvář měsíce nastavuje zrcadlo přes devět astronomických jednotek vzdálenému Slunci a díky němu se pyšní chladným bílým třpytem.

Korhonen, který už, dle vlastních slov, má střední věk dávno za sebou, s tichým heknutím klesne na jedno koleno, skloní brunátnou tvář k zemi a začne sbírat střepy, které by se při jakémkoliv kolísání gravitace mohly proměnit v nástroje smrti. Láhev k zemi přitáhla stejná síla, kvůli níž je pro něj tak těžké klečat na kolenou, ale bez které lidské tělo i mysl strádají a chabnou. Nejdůležitější síla v celém vesmíru: gravitace. Její umělý zdroj přišel před dekádami právě z Enceladu, z jediného měsíce, na němž byla objevena hornina, která při neutronovém záření emituje stabilní pole přitažlivé síly. S objevem enceladitu lidé ovládli sílu gravitace. Přestali vyrábět rotující lodě se směšnou náhražkou gravitace v podobě odstředivé síly, užívali si tíže na dlouhých cestách tmou a vystavěli na enceladitovém základu hrdé město na povrchu Galileova měsíce Ganymédu, přímo před tváří bouřného Jupiteru.

Možnost libovolného využití gravitačního praku, i opakovaně, během nekonečných cest prázdnotou vakua, vedla k revoluci v rychlosti cest kosmem.

„Au!“ sykne Korhonen a vytahuje z prstu drobné střípky.

Vysype smutné zbytky láhve do odpadního kontejneru a sedne si zas oknu, v němž se zpoza horizontu měsíce vyloupne silueta orbitální stanice. Ve stejném okamžiku se Korhonenovi sevře žaludek a mysl mu opanuje představa setkání s poručíkem Jensenem. Kolik to je let, co se neviděli? Z paměti mu bezděčně vytane vzpomínka na dobu, kdy byli partneři u policejního sboru, nejprve on jako operační důstojník, Jensen jako vědec na forenzním, později oba v terénu jako protidrogoví agenti. Ze všech těch roků, kdy takto sloužili ganymédkému lidu, se vrací jeden okamžik. Vidí, jako by to bylo včera, jak po násilném zátahu na výrobce diamorfinu cítil úzkost z přestálé hrůzy, ale též nesmírnou hrdost na svou policejní práci.

„Nemám žádné iluze o naší vládě,“ řekl tehdy Jensenovi, když šli zapít triumf, a měl pocit, že ten tomu, co právě řekl, ve své mladické naivitě nemůže rozumět. „Ale my nejsme vláda. Děláme pro ni, ale... no, my děláme něco jiného, něco, co je prostě dobré. Chápeš?“

V podivné ironii osudu se jejich cesty nakonec rozpojily a v momentu, kdy všichni očekávali Korhonenův odchod do penze, jej náhle něčím, co zůstávalo ostatním záhadou, zlákala vládní rozvědka. Jensen zůstal u policie a nakonec dostal práci bezpečnostního technika na orbitě Enceladu. Navzájem se přestali bavit, jako by mezi ně někdo vrazil klín nebo připomněl nikdy nevyřčené křivdy. Měli o sobě jen sporadické zprávy. Tedy, až donedávna.

„Nemám žádné iluze,“ zopakuje šeptem stará slova a jako by náhle nevěděl, jestli dodat „o vládě“, nebo „o sobě“.

„Budeme dokovat,“ ozve se z chodby hlas, který jej vytrhne z úvah.

Rozbuší se mu srdce. Adrenalin, uvolněný během přechodu z lodi na stanici, do velké míry rozežene mlhu opilosti, a tak před staničního velitele ostrahy, který se představí jako Saar, Korhonen předstupuje již skoro střízlivý, i když zpocený a unavený. Vysoký muž atletické postavy jej vede do velínu stanice a přidržuje si přitom u pasu pistoli, jako by chtěl sám sobě neustále dokazovat, že je v kotci tím největším psem.

„Majore,“ podává mu v srdci stanice ruku její vrchní velitel Lindholm.

„Veliteli.“

„Jaká byla cesta?“

Korhonen pronese pár neurčitých frází. Očima zatím bloudí po všech obrazovkách a holoprojekcích, jež prosvětlují místnost.

„Pane Lindholme,“ řekne konečně a tónem hlasu naznačí, že úvodní zdvořilosti mohou být překročeny. „Nezdržím vás tady dlouho. Nepřišel jsem kontrolovat chod stanice, jestli jste se toho báli. Z rozkazů vlády mám jen osobně zkontaktovat a vyzvednout poručíka Jensena. Čekal jsem, že se tady pouze otočím, ale cestou mě zastihla vaše zpráva o tom neštěstí... Takže hádám, že budu muset počkat, než se uzdraví. Vlastně... ani nevím, jak na tom je.“

„To je trochu problém,“ povzdechne si Lindholm, zády opřený o černý panel terminálu. „Pan Jensen totiž... zmizel.“

„Cože?! Jak mohl zmizet?“

„Je to poněkud... zapeklité,“ říká Lindholm pomalu, jako by vážil každé slovo. „Ve zkratce: napadl doktorku a utekl z ošetřovny. Nejspíš se skrývá v jednom z teď nepoužívaných pater stanice.“

Korhonen zamrká a natočí hlavu, jako by špatně slyšel.

„Pochopte, majore, jsme velká stanice a letos tady máme málo lidí. Na některých patrech nejsou vůbec kamery. Ano, hledali jsme ho. Ale bez výsledku. Kdyby se však vrátil na některé z našich pater, ostraha by ho zachytila.“

„Kolik je to dní?“

„Asi dva, pane.“

Korhonen rozzlobeně udělá pět kroků jedním směrem a pak se stejnou trasou zas rázovitě vrátí.

„Jestli napadl doktorku, musí být přece nebezpečný. A také je sám v ohrožení... Může se zranit, může se zhoršit jeho stav... Sakra! Proč ho pořád ještě nehledáte?“

„Skončili jsme s hledáním teprve před pár hodinami. Jinak jsme po něm skoro celé ty dva dny pátrali, přísahám.“

„Jak velká je tahle stanice?“ ucedí vztekle Korhonen.

„Šestnáct pater, každé přes pět set metrů podlahové plochy... Samé chodby, šachty, kontejnery. Kdysi se pracovalo na všech stanovištích, ale když teď enceladit těžší automaty, tady jej samostatné systémy rafinují a pak jej automaty zas vozí ke Ganymédu, tak se celý provoz omezil na čtyři patra a pětatřicet členů stálé posádky. V těch prostorách tam dole ani nesvítíme.“

„Stejně bychom jej měli dál hledat,“ zamručí Korhonen. „Co to je za nápady, hledání vzdát. Přece nejsme na Zemi a není to zaběhlá kočka. Bezpečnost je na prvním místě, ne? Chm. Ukážete mi záznamy z těch kamer?“

„Ovšem, pojdte za mnou.“

V menší místnosti se k nim opět připojuje velitel ostrahy Saar, který podle Lindholmových rozkazů načítá příslušné soubory z paměti.

„Poručík Jensen byl můj, dalo by se říct, kolega a také dobrý přítel, majore,“ ozve se z křesla. „Bylo opravdu statečné, co udělal pro Andrejeva s Koppem. Sám nevím, jestli bych na jeho místě...“

„Mluvíte o něm v minulém čase,“ přeruší jej Korhonen.

„Pardon. Samozřejmě, že pořád je to dobrý přítel... Věřím, že se brzo najde. Nejspíš sám přijde nahoru, jestli ho přejde to šílenství... Opravdu doufám, že se sebere.“

Korhonen u posledního slova netrpělivě zakašle a poškrábe se na hlavě.

„Ukážete mi už to video?“

„Jasně... Tady je to první, přímo z incidentu...“

„Při rafinování se poškodil jeden z automatů,“ skočí Saarovi do řeči Lindholm s vysvětlením. „Technici Koppel a Andrejev to šli opravit a Jensen jim dělal bezpečnostní dozor. Měla to být rutinní oprava, ale explodovala jedna z přídavných nádrží, automat spadl z jištění a poškodil se plášť vnějšího i vnitřního kontejneru. Hned po výbuchu přišli do styku s nerafinovaným enceladitem, což je, jak asi víte, dost nebezpečná situace. Může být fatální. No... ale máme jen záznam z chodby.“

Přes otevřenou bránu je na videu vidět záblesk a po chvíli se pod zavírajícími dveřmi proplazí hubená postava světlolasého Jensena. Korhonen zas cítí studený pot na zádech.

„Dostal se jediný ven, ale rozhodl se pro ně vrátit. Jenže oba technici byli zaklíněni pod pláštěm vnějšího kontejneru, který po propálení toho vnitřního upadl. Kdyby se tam vrátil jen tak, zemřeli by nejspíš všichni tři.“

„Takže šel pro skafandr,“ oduší Korhonen a pak ukáže na monitor, kde Jensen chvíli hleděl jedním směrem a pak se vydal druhým. „Kam se to díval?“

„To můžu, myslím, snadno vysvětlit,“ řekne Lindholm. „Směrem, kterým se díval, jsou přetlakové komory. Mohl by se tam obléct do EVA skafandru, který je určený pro vesmírné výstupy. Ten by jej samozřejmě před enceladitem ochránil mnohem lépe, ale je to asi sto metrů, které by musel urazit. Také se tyto skafandry déle oblékají. Byl by to prostě další čas, po který by nechal naše techniky v enceladitovém záření. Rozhodl se tedy jít pro IVA skafandr, který je podstatně lehčí, ale který byl hned ve skřínce kousek od rafinačního doku.“

„Hm... škoda, že není ten záznam zevnitř.“

Lindholm pokrčí rameny.

„Nemáme. Ale zhruba jsme rekonstruovali, o co tam šlo. Pan Jensen si naneštěstí při vyprošťování techniků protrhl rukavici skafandru, a dokonce se dotkl holou rukou vnitřního kontejneru. Proto byl jeho stav nakonec zrovna tak špatný, jako u obou techniků, přestože ti tam byli déle a bez skafandru.“

„Každopádně je oba zachránil,“ dodá Saar.

Korhonen, který nesnáší patos hlasitých emocí, zadusí za stisknutými zuby nával hrdosti. Ano, to je přesně Jensenův odvážně šílený styl. Vždy byl takový.

„A tady je to video z ošetřovny...“

Zatímco Saar otevírá další soubor, ve dveřích se objeví tvář jednoho z dispečerů. Něco pošeptá Lindholmovi, ten kývne hlavou a přistoupí ke Korhonenovi.

„Promiňte, majore, ale podle bezpečnostních předpisů může být loď ke stanici připojená nanejvýš třicet minut, pokud není delší čas vyžadován opravami či přesunem materiálu.“

„Hm, dobře, dám jim rozkaz,“ zabručí Korhonen, vytáhne komunikátor a úsečně nařídí svým mužům, aby navedli loď na vlastní dráhu okolo Enceladu. „Pusťte už to video, prosím.“

Na obrazovce sleduje krátký a velmi nekvalitní záznam plný zrnění a tmavých míst. Jensen sebou zmítá na lůžku a když se k němu lékařka přiblíží, tak se prudce vymrští, vrazí do ní a

ona spadne čelem na okraj stolu. Z místnosti Jensen utíká jak provinilý z místa činu. Saar přehrávání vypne zrovna, když se doktorka začne zvedat.

„Je známo, že přímé vystavení enceladitu je kromě jiného nebezpečné i pro mozek,“ řekne Lindholm po chvíli, oči klopící před Korhonenovým zasmušilým pohledem. „Příznaky jsou strach, paranoia a agrese. Většinou v tomto pořadí.“

„No, dobře. Stáhněte mi to, prosím vás, sem.“

Podává Saaroví paměťovou kartu.

„A teď... Půjdeme znovu prohledávat nižší patra?“

„Pošlu tam muže. Majore, vy si hlavně odpočiňte, prosím.“

Chvíli se Korhonen nechá přemlouvat, ale hlad a únava nakonec zvítězí. Ať tedy hledají Lindholmovi muži. Nechá se pozvat na krátkou večeři a pak je konečně sám v pokoji, který mu byl přidělen.

„Jensene, co to zas provádíš,“ povzdechne si, usedne na kraj postele a začne vybalovat zavazadlo.

Dvě košile, spodní prádlo, kartáček, pistole a placatka s vodkou. Nakonec vytáhne malou černou kapsu a zadumaně po jejím hřbetu přejeđe ukazováčkem. Když ji pomalu otevírá, prsty se mu chvějí. Mlčky se dívá na dvě injekce, malou ampulku, smotanou strunu a podlouhlou žiletku. Zas kapsu rychle zavře a zajistí gumou, jako by měl, navzdory tomu, že s nimi již pracoval, strach se na ty všechny věci dívat.

„Co to provádíš,“ zopakuje do tmy, přihne si z placatky a s funěním se natáhne na matraci.

* * *

„Nemůžete spát, majore?“

V prázdné kantýně potká Korhonen bledou doktorku Poulsenovou.

„Zlé sny. Můžu?“

Doktorka kývne, Korhonen vytáhne zpoza baru flašku se sklenicemi a přisedne.

„A co vy?“ pohlédne na doktorku, jež má na levé straně sedřené čelo.

„Já mám teď noční můry pořád.“

„To chápu,“ řekne Korhonen, naplní dvě sklenky a jednu přisune k ní. „Můžu se na něco zeptat? Jensen mi nedávno volal a krátce vás zmínil. Nebylo to úplně jasné, ale pochopil jsem, že jste si zřejmě blízcí.“

Poulsenová přičichne k pití a zatře se odporem, pak nicméně sklenku na jedno zaklonění hlavy vyprázdní.

„Byli jsme si blízcí. Ale to už je pár týdnů.“

„Co se stalo, jestli se můžu zeptat?“

Poulsenová pokrčí rameny a nechá si znovu dolít.

„Když přiletěl, spíše jsme se přehlíželi. Dohromady nás svedly až jeho deprese. A moje osamělost, řekla bych.“

Korhonen se málem zeptá, z čeho měl Jensen deprese, ale okamžitě si v duchu odpoví sám a vzpomene na těch pár textových rozhovorů, které spolu na dálku vedli. Už v prvním z nich se Jensen přiznal, že zjistil nové věci o enceladitu.

„Šlo o enceladit, mám pocit,“ pokrčí Poulsenová rameny. „Hodně se jím zabýval a byl z něj pořád sklíčenější. Nikomu ale nechtěl říct, na co přišel. No, možná to řešil s velitelem.“

A se mnou, dodá Korhonen v duchu. Jensen, který k němu vždycky vzhlížel a viděl v něm oporu, mu napsal, že podle nových poznatků před enceladitovým působením není žádná ochrana. Kovy, moderní plasty, beton ani bór. Nic není stoprocentní. Říkal, že enceladitové reziduum prochází různou rychlostí jakýmkoliv materiálem, takže všichni na Ganymédu, kde jsou enceladitové jednotky pod celým městem, jsou odsouzeni k strašnému osudu, i kdyby to mělo trvat několik generací.

„Společná úzkost nás sblížila. Ano, byli jsme spolu, a dokonce jsme plánovali budoucnost. Zasnoubili jsme se.“

„Aha.“

Korhonen je překvapen, že mu o tomhle Jensen neřekl. Přece to však zapadá jako nový dílek do celkové skládačky. Jensen totiž při každé další výměně zpráv s Korhonenem víc a víc rozvíjel myšlenku, že by měl po návratu na Ganyméd všechny své nálezy publikovat a založit hnutí, které by legální cestou varoval před těmito riziky. Naivní idiot. Korhonen mu rozmlouval, že nemůže říct celému prosperujícímu městu, že jsou všichni odsouzeni k zániku. Co by udělali? Vrátili se na Zemi? To těžko. A co vláda? Co investoři? Korhonen byl z něj

nešťastný. Po každých Jensenových slovech mu jeho nápad rozmlouval a pak dlouhých sedmdesát minut, limitován samotnou rychlostí světla, čekal v úzkostných stavech, co Jensen odpoví a zda si vezme jeho rady k srdci.

Pak ovšem začal nenápadně, mezi řádky, vplétat do svých slov výhrůžky. A nakonec to zabralo: ať už to, že jej Jensen bral za mentora a důvěřoval mu, nebo že pochopil ty výhrůžky, či si snad jen uvědomil hloupost zamýšleného počínání. Poděkoval Korhonenovi a zdálo se, že tyto myšlenky zcela opustil a že se patrně enceladitem ani nechce dál zabývat.

A pak přišel zlom: náhle Jensen napsal a už jen svým stylem působil jako jiný člověk. Byl pevný, přesvědčený a náhle zcela neochvějný v tom, co chtěl udělat. Korhonen netušil, jak došlo k takovému zvratu, ale nyní mu Poulsenová napověděla: zasnoubil se. Plánovali budoucnost, nejspíše i rodinu. Chtěli žít na Ganymédu a Jensen si náhle uvědomil, že nemůže svůj nový život začít v takové lži. Chtěl to nejlepší pro ni, možná i pro děti, které by mohly přijít.

Proč ses jen musel zasnoubit, Jensene, ty idiote?

Korhonen do sebe kopne půlku, jako by měl jít před popravčí četou a potřeboval kuráž. A možná by před ní šel, kdyby neudělal to, co jej tady vláda poslala udělat.

„Jenže pak se změnil,“ pokračuje Poulsenová. „Hned po tom zasnoubení se zas zajímal jen o enceladit. Propadl do depresí horších, než jsem u něj kdy zažila. Jako by někdo otočil spínačem a všechno, co bylo dobré, šlo zase k zemi. Nakonec jsem to nemohla vydržet. Skončila jsem to.“

Jaká ironie, řekne si Korhonen. Ten vztah tě přivedl až sem a pak tě nechal samotného.

„A co vy, majore,“ otočí Poulsenová, která už se zjevně nechce o Jensenovi bavit. „Jaké to je, pracovat pro vládu?“

„Víte, že to vám nesmím říct.“

Korhonen vypije dalšího panáka a udělá se mu mírně špatně.

„Potřebuju kafe,“ vstane a trochu zavravorá. „Dáte si taky?“

Doktorka odmítne, rozloučí se a odchází spát. On zvolna sype zrnka do mlýnku a vzpomíná na okamžik, kdy sám vyhledal, stejně jako předtím Jensen u něj, slovní podporu u služebně staršího kolegy. Chtěl se opravdu jen poradit, co s tím celým problémem. Možná se chtěl nenápadně poptat proto, že se o Jensena bál. Ale všechno se samozřejmě rozneslo, a to

až na nejvyšší místa. Pak přišel ten rozkaz a o pár dní později se vesmírná loď s Korhonenem na palubě vydávala na dlouhou cestu k Saturnu.

* * *

Korhonen sedí na posteli, podle hodin by se dalo říct, že brzy před ránem, má-li ovšem takové slovo význam v bezčasí vesmíru. S hořkou chutí kafe na patře sleduje monitor laptopu. Znovu a znovu si pouští videa z bezpečnostních kamer, neschopen se zbavit pocitu, že mu něco nesedí.

Když na to přijde, vyprskne rozčílením.

* * *

„Cože?“ otočí se Lindholm. „Jak to myslíte, na špatné straně?“

Korhonen rozčíleně ukáže na video.

„Když doktorku Jensen shodil, spadla čelem na stůl. Ale podívejte se pořádně. Zcela zjevně se praštila do pravé strany čela. Chápete to?“

„Ne,“ zakroučí Lindholm zmateně hlavou.

„Doktorka Poulsenová má čelo odřené na levé straně. Včera jsem to viděl. Jak mi to vysvětlíte?“

Lindholm se nervózně zasměje.

„Copak já vím? Jsem snad doktor?“

„Dobře, tak jiná věc,“ nenechá se odbýt Korhonen. „Ten stůl se ani nehnul, když na něj spadla. Nepřijde mi tak těžký. Měl by odjet přece stranou po takovém nárazu.“

„Takže chcete říct, že to Poulsenová hrála? A pak si dodatečně udělala šrám na čele, ale omylem na špatné straně? Promiňte, majore, ale to zní šíleně.“

„Hm, ano, to zní,“ zabručí Korhonen, promne si bradu a vztekle párkrát přejde místnost z jedné strany na druhou. „Ale to neznamená, že to není pravda. Něco se tu děje, Lindholme. Na to máme my z rozvědky takový čich, víte...“

Náhle se zastaví a přijde blíž k monitoru se zastaveným videem.

„A ještě něco... Nejsem si jistý, jestli je tohle vůbec Jensen. Přejde mi, že má jinou postavu, jiné pohyby, nevím... Podívejte se na video z té nehody. Má pohyby jako polda. Takhle chodí, vidíte? Jak drží tělo? I v téhle chvíli je instinktivně připraven sáhnout rychle k opasku. Takových zvyků se policajti jen tak nezbaví. Ale tady, na tom videu z ošetřovny... to prostě není on!“

„Majore, byl zasažen tím enceladitem a docházelo k rozkladu osoby. Na ošetřovně už opravdu nebyl Jensen, kterého jste znal.“

„Ne!“ vykřikne Korhonen. „Nedělejte ze mě blbce. Není to vůbec on. Není si podobný. Co má tohle všechno znamenat?“

Lindholm už neodpoví, tak se Korhonen rázně vydá ke dveřím.

„Nechtějte mě naštvat!“ otočí se ještě. „Něco tady smrdí a věřte mi, že problémy s rozvědkou mít nechcete.“

„Majore, já vůbec...“ začne Lindholm, ale přeruší jej zvuk alarmu.

„Co to je?“ vrátí se Korhonen.

„Na třinácté palubě někdo otevřel přetlakovou komoru.“

Lindholm hypnotizuje očima hologram znázorňující stavbu stanice. Jedno z pater, která jsou aktuálně neužívaná, bliká červeně.

„Jensen!“ vydechnou oba skoro naráz.

Alarm brzy ustane a světlo přestane blikat. Pátrací oddíl přibíhá na velín a podává hlášení, ze kterého má Korhonen ještě zamotanější hlavu, nechce z něj však věřit ani slovu. Jensen prý utíkal před pátracím oddílem a křičel, že na stanici jej chce něco zabít. Ve skafandru IVA, nevhodném pro výstupy do otevřeného kosmu, se potom uzavřel v přetlakové komoře a vystoupil ven, kde se začal prudce vzdalovat od stanice.

Lindholm svižně prochází videa z kamer na obvodu stanice, až narazí na jedno, na kterém opravdu je po přiblížení vidět postavu v IVA skafandru, jak se vzdaluje a je nakonec chycena přitažlivostí měsíce Enceladu.

„Nevěřím tomu,“ prohlásí Korhonen.

„Vždyť jej tady vidíte. Měli bychom za něj truchlit a ne...“

„Vidím někoho nebo něco ve skafandru,“ odsekne prudce Korhonen a přistoupí blíž k Lindholmovi. „Však já na to přijdu!“

* * *

Korhonen v kantýně skoro nenávistně vráží vidličku mezi kopečky syntetického rizota, aby sousta stejně vztekle vzápětí házel do úst. Teprve, když je talíř skoro prázdný, ruka s vidličkou zpomalí a on začne uvažovat jinak. Co když je to pravda? Co když působení nerafinovaného enceladitu dovedlo Jensena k takové paranoii, že vyskočil ze stanice?

S těmi myšlenkami se vrací na pokoj, kde jej náhle zachvátí slabost. To už jednou zažil, když ho před pár lety přestalo poslouchat srdce. Bere od té doby léky a skoro na obtíže zapomněl. Že by jej konečně dohnaly? Tady, daleko od domova?

Mezi výpadky vědomí si všimne v zrcadle podivně zbarveného jazyku a patra. Zkusí zamlaskat a podivná pachuč, kterou ucítí, jej málem srazí k zemi.

„Hajzlové!“ zasípe a vrhne se po černé kapse.

Jedna injekce je prázdná, druhá obsahuje epinefrin. Nesmí se splést, jinak by si píchl vzduch a zemřel. Snaží se přes mžitky rozpoznat, která je ta správná, a když si konečně vybere, nevidí už skoro nic. Pak vykřikne, srdce se mu rozbuší a stěny klaustrofobního pokoje jsou zas tam, kde byly.

„Kurva, to se mi snad zdá,“ vydechne s nesmírnou úlevou, našmátrá placatku a vyprázdní ji do dna. „Já jim ukážu...“

Pokusí se spojit vysílačkou s lodí, ale nedaří se to kvůli rušení signálu. Povzdechne si a nastaví sekvenci pro automatické vysílání nouzové zprávy. Popadne pistoli a stále vrávoravým krokem vyrazí ze dveří.

* * *

„Tady si sedni a nehýbej se!“ rozkáže Korhonen a hlavní pistole strčí do Lindholma, aby se usadil na židli, kde mu izolepou znehybní ruce.

Obdobným způsobem jsou už spoutáni Saar i Poulsenová a tři další muži, kteří se zrovna nacházeli ve velínu.

„Tak,“ řekne Korhonen a zajistí dveře. „Teď si konečně promluvíme otevřeně. Ale... to se podívejme...“

Vytáhne zpoza velkého panelu flašku whiskey.

„Kdo si tady zpřijemňuje dlouhé směny? To ty, Lindholme?“ zasměje se a volnou rukou začne šroubovat vršek. „No, aspoň spláchnu ten váš dryák. Opravdu chytré, mě chtít otrávit. Určitě to byl takový jed, co se rozloží v těle. Takže byste mohli všem tvrdit, jak jsem tu dostal infarkt, a nebylo by třeba se bát, kdyby mě někdo náhodou chtěl pitvat.“

Přihne si z láhve, labužnický se pousměje a přistrčí židli k Lindholmovi, k němuž si sedne tak blízko, že velitel stanice může cítit jeho lihem páchnoucí dech.

„Otázka zní,“ zagestikuluje rukou i s flaškou. „Proč jste mě chtěli otrávit? Troufnu si hádat, že Jensen je dávno mrtvý, že?“

Lindholm neodpoví, ale jeho rezignované oči mluví za vše.

„Jasně, že je mrtvý. A něco mi říká, že neumřel jen tak, kvůli tomu enceladitu. To byste se asi nenamáhalí s celým tímhle divadýlkem.“

Všichni zajatci mlčí, jen Saar občas zamumlá něco jako hrozbu.

„Ty,“ ukáže Korhonen pistolí na Saara. „Ty zavřeš hubu. A ty...“

Pistole zas míří na Lindholma.

„Ty začneš mluvit, nebo střelím Poulsenovou do nohy.“

Poulsenová začne tiše vzlykat a po tváři jí skanou první slzy. Saar zas něco zabručí, ale už skoro neslyšitelně, protože má přece jen strach z Korhoneny, který si mezitím pořádně přihnul a jeho bělmo trochu zrůžovělo.

„Ano, je mrtvý,“ řekne pomalu Lindholm.

„Hm, a co se mu stalo?“

Velitel stanice odvrátí hlavu.

„Fajn, tak se zeptám tady...“

Korhonen vyskočí ze židle, znovu se napije a s již krvavými očima přejde k Poulsenové.

„Co se stalo vašemu exsnoubenci, doktorco? Kdo v tom má prsty? Lindholm?“

„Byl v umělém spánku,“ zaškytá Poulsenová. „Byla velká šance, že se vůbec neprobudí.“

„Ale taky velká, že se probere, že jo?“

„Ano,“ hlesne doktorka zlomeně.

„Ale to jste se nikdy nedozvěděli, protože jste ho zabili, nemám pravdu? Hrdinu, který...“

Korhonen se zarazí, jako by jej z čistého nebe zasáhla děsivá myšlenka.

„Sakra,“ zamumlá pro sebe, jako by nápad chtěl zahnat, a rychle se napije. „Jaké problémy měli vůbec ti dva technici, které zachránil? Jak se to jmenovali...“

„Andrejev a Koppel,“ ozve se Lindholm.

„Ano, ti. Andrejev a Koppel, doktorko... Jaký byl jejich stav?“

„Umírali,“ špitne Poulsenová.

„Takže umírali... Zatímco Jensen to měl asi pade na pade. A teď je Jensen mrtvý. A oni?“

„Budou žít.“

Korhonen se musí posilnit. Napije se zprudka, až se mu zaplní oči slzami. Má pocit, že už to hrozné tajemství rozlouskl, ale potřebuje to ještě slyšet nahlas.

„Proč umírali?“

„Andrejevovi kus vnějšího pláště prorazil hrudní koš až k srdci,“ ozve se zas Lindholm, jako by pocítil příliv odvahy. „A Koppelovi odcházely kvůli enceladitu obě ledviny. Takže už víte, o co šlo! Fajn. Proč to neříct nahlas!“

Korhonen vstane a zavravorá. Člověku, který mohl žít, vzali obě ledviny a srdce.

„Jeden umřel, dva přežili. Může vám to přijít hrozné, ale já se za nic nestydím. Dva jsou víc než jeden, to je základní aritmetika. A navíc jeden, který se nemusel ani probudit! Víte, co je utilitarismus? V praxi přesně tohle!“

Korhonen nic neříká. Položí pistoli na stůl a jen pije. Ano, Jensen by to měl tak či tak spočítané. Ale odejít takhle? Jako nedobrovolný dárce orgánů? Možná to mám v hlavě už všechno pomotané, pomyslí si Korhonen, ale tohle mi přijde mnohem horší.

„Neznáte problém drezíny, majore?“ pokračuje Lindholm, drzý výsměch a pohrdání v očích. „Shodíte jednoho člověka pod neřízenou soupravu, abyste zachránil tři lidi, co pracují na kolejích? Je to vražda? Ano, je! Je v tom hodně emocí? Ovšem. Budete si to navždy

vyčítat? Nejspíš ano. Je to správné? Na to si lidé vždy odpovídali jen teoreticky, já však musel ten problém řešit v reálném životě!“

Lindholm se doslova rozvášní a odpovědi na své řečnické otázky vykřikuje jako v náboženském zápalu. Korhonen pořád mlčí. Jako by náhle viděl veliteli do hlavy, jako by ní mohl vstoupit a rukou se dotknout jeho svědomí, které rozvibruje výčitky v jeho vlastní mysli. Vybaví si černou kapsu. Nakonec všichni šli Jensenovi po krku. Celá tahle stanice, on, jeho dávný nejlepší přítel, dokonce i jeho snoubenka.

„Jak jste se toho mohla účastnit, doktorko?“ řekne tiše. „To mi hlava nebere.“

Poulsenová místo odpovědi propukne v hysterický pláč. Korhonen jaksi vzdáleně začíná chápat, že Lindholm je chladný vědec kalkulující s lidskými životy. Chápe i sám sebe jako nástroj vlády, která pokroutila jeho duši. Nebo byla vždy pokroucená? Není to jen příhodná výmluva? Nejsou jen oba, Lindholm i on, prostě na svých místech? Vědec bez empatie ve vedoucí pozici na stanici zcela odříznuté od lidí. Podlá karikatura člověka ve vládní rozvědce... Co se vymyká, je Poulsenová, která údajně ještě nedávno Jensena milovala. Byla to opravdu láska? A jestli ano, proč je láska tolik omílaným pojmem, proč se jí přisuzuje magická moc, když je tak slabá?

„Majore,“ řekne Lindholm již tišším hlasem. „Jensen se pro ně vrátil. Šel tam, zachránit je, za jakoukoliv cenu. Byl připraven, že pro ně i zemře. Což se nakonec stalo.“

„Drž už hubu! Jenom ji prostě drž,“ neovládne svůj hněv Korhonen, v krhavých očích vztek, načež pohlédne na Poulsenovou. „Zabila jste jej. Zúčastnila se celé té akce. Možná jste mu sama brala ty orgány. Vždyť jste ho prý milovala! Já to nechápu. Je to tím enceladitem? Je opravdu všude? Prochází každým materiálem, tělem i mozkiem? Dělá z nás stvůry a pak nás zabije?“

Korhonen se při kladení otázek přesune zas k láhvi. Opilé oči zlostně koukají z ruměné tváře.

„Ne,“ řekne tichým hlasem v odpovědi sám sobě. „Stvůry jsme už byli. Možná jsme kvůli enceladitu o něco horší, jak říkal Jensen. Ale on nikdy nechtěl vidět, že většinu toho zla jsme si přinesli už předem. On viděl v lidech to dobré, víte? Já jenom ty... sračky. Lidi jsou plní sraček, chápete? Neměl jsem nikdy... žádné iluze.“

Zarazí se ve vzpomínce. Žádné iluze... Kéž by je neměl ani Jensen. Kéž by si hleděl jen toho, jak přežít. Byl mu špatným přítelem a učitelem, když ho nenaučil ani tohle.

„Zabila jste ho,“ obrátí se zas k doktorce. „Natočila jste tady s někým to trapné video z ošetrovny. Udělala jste si šrám. Všichni v tom jedete. Sehráli jste tu šaškárnu, protože kdyby někdo chtěl zkoumat jeho tělo, všiml by si, že tam chybí orgány. To byste asi nevysvětlili.“

„Všichni tady vědí a chápou, že dva životy jsou více než jeden,“ zopakuje Lindholm, snažící se odtrhnout Korhonenovu pozornost od Poulsenové. „I když je mi Jensena líto a pořád musím myslet na tu šanci, kterou jsem mu vzal. Nebylo to lehké rozhodnutí, ale беру je plně na sebe. Ostatní plnili rozkazy. Tohle byl prostě můj problém drezíny a takhle jsem ho vyřešil...“

„Ty...“ vykročí s touhou vraždit Korhonen, ale zavravorá a se skoro prázdnou láhví spadne k zemi, na což celou dobu čekal Saar, který si mezitím uvolnil zápěstí.

„Ani se nehni, šmejde!“ vyprskne, když přitiskne Korhonenovi pistoli k zátylku, ale ten je stejně skoro neschopen se bránit a po chvíli takového ležení upadá do neklidného spánku.

* * *

Z horečnatého snění probudí Korhonen studená voda. Chvíli neví, kde je, a vidí kolem sebe svíjející pařáty příšer, jako by zůstal vězet ve spánkové paralýze. Pak se pařáty stáhnou a oči zase zaostří. Je sám ve velínu s Lindholmem a Saarem, nyní však on připoután k židli a oni ozbrojení.

„Teď se budu ptát já,“ řekne Lindholm opovržlivě a hodí před Korhonen černou kapsu. „Co je tohle?“

Hlava jej bolí jako střep a nedokáže vůbec určit, jak dlouho byl mimo.

„S tímhle vraždíte lidi? Pro vládu?“

Saar si odplivne.

„Ano,“ podívá se Korhonen pohrdavě na Lindholma, když se mu oči konečně zaostří. „S tím vraždím lidi. To jste nevěděl? Že vláda likviduje ty, co do něčeho rýpou? Že posílá takové, jako jsem já? Nevěděl jste to, nebo nechtěl vědět. Jako všichni lidé na Ganymédu. Prostě klapky na očích.“

„Je to nejhorší pól,“ řekne Saar Lindholmovi, oči upřené na Korhonen. „Pes, co trhá, když mu rozkážou.“

Velitel stanice neposlouchá, jen se vpíjí očima do zarudlé tváře, jako by z ní mohl něco vyčíst.

„Chtěls ho zabít? Ano, nebo ne?“

„Nechtěl... Ale musel.“

„To vyjde nastejno.“

„Přišli by jiní,“ vyštěkne Korhonen a málem přitom začne dávit, jak se mu pohne cosi v žaludku. „Aspoň by umřel z ruky přítele.“

„Takže takhle to vnímá profesionální vrah pro papaláše? Že vražda od kamaráda je něco lepšího? A vy nám tu budete moralizovat?! Když jsme jej zabili my, alespoň to dvěma lidem zachránilo život. Kdybyste nám jej tady uškrtil třeba tou strunou, kolika lidem by to něco přineslo?“

„Možná všem na Ganymédu,“ odtuší Korhonen.

„Ovšem! Protože by žili dál ve lži. Nevěděli by, že umírají. Co tak koukáte? Vím, na co tady Jensen přišel a co s tím chtěl dělat.“

„Žili by ve lži, ano,“ řekne Korhonen a přivře oči, jak se mu vrací křeče do žaludku. „Ale pravda by jim přinesla chaos, možná revoluci nebo snad válku... Spoustu mrtvých. Zranění, nemoci, škody na majetku.“

„To se podívejme,“ zasměje se Lindholm mrazivě. „Nakonec taky řešíte problém drezíny! Zabít jednoho pro udržení klidu a pokoje milionu? Vlastně ne, pardon... Vy neřešíte nic. To vláda musí každý den obětovat jednotlivce pro masy. A vy to pozorujete, dokonce jste i vykonavatelem její vůle. Vidíte, že každý den dělají to, co jsem zde učinil já, jen ve větším měřítku. Ale musel jste přiletět sem a muselo jít o transplantaci orgánů, aby se vám to konečně zhnusilo. Tomu se říká pokrytectví, majore.“

Na okamžik nastane ticho.

„Co bude teď?“ zeptá se chraplavě Korhonen. „Dostanu nášup rizota?“

„Tak nějak,“ pokrčí Lindholm rameny. „Netěší mě to, ale je to zase jedna z výměn, o jakých jsem tu mluvil. Váš život za životy nás všech. Menší zlo proti většímu. Protože, co

by se stalo, až by poslali další agenty? Takhle to uhradíme na srdeční zástavu. Ve vašem věku a s vaší životospřávou se nebude nikdo divit.“

Možná si to nakonec zasloužím, bleskne mu hlavou.

„Tak dělej,“ řekne rozčileně.

Saar, jako by poslouchal jeho rozkazy, vytáhne z bezpečnostní vesty malou lahvičku.

„Může to jít po dobrém, nebo...“

„Nebudu se bránit. Dělej!“

Jed mu zaplní ústa právě ve chvíli, kdy se stanicí roznesou rány a křičící hlasy. Za chvíli se dveře rozrazí a stanou v nich muži z Korhonenovy posádky. Nouzová zpráva jim musela dojít před pár minutami, po opětovném otevření vysílacího okna. Štěstí, že byli patrně zrovna blízko stanice, ne kupříkladu na druhé straně měsíce. Saar tasí pistoli, několikrát vystřelí a ustupuje s Lindholmem za spleť panelů a pak druhým východem z velínu.

„Dost, že jdete,“ zasípe Korhonen poté, co vyplivne z pusy jed. „Zatkněte je všechny! Celou posádku. A když se budou bránit... tak je vládě dovezeme v pytlích. Jasně?“

Odříznou jej z židle, popadne pistoli a vztekle odmítne pomoc. Když se muži ve formaci zas rozejdou do spleti chodeb, usmyslí si, že sám půjde hledat Lindholma.

Ve všech chodbách, kterými prochází, slyší zvuky boje. Na obou stranách se střílí ostrými. Posádka lodi je lépe vycvičená i vyzbrojená, ale je jich mnohem méně, navíc osazenstvo stanice dobře vytušilo, že bojuje o holý život.

V úzké chodbě narazí na Saara, který vlastním tělem brání vyděšenou Poulsenovou.

„Zahod' to!“ zavolá Korhonen a Saar, s grimasou kamenného chrliče, vystřelí, kulka však zasáhne jen stěnu.

Korhonenova pistole dvakrát štěkne a Saar se skácí k zemi. Poulsenová s ním začne třást, křičí na něj, zkoumá jeho tep a pak, jako by ani nevěděla, co dělá, uchopí jeho pistoli a vstane s ní.

„Položte ji, doktorko,“ řekne Korhonen a snaží se znít co nejmírněji.

Poulsenová pohlédne na zbraň v ruce jak na neznámý artefakt. Povolí prsty, ale než z nich pistole vyklouzne, tak do chodby vrazí jeden z Korhonenových mužů, na doktorku vykřikne a ona ve zmatku ruku zase zvedne.

„Ne!“ vykřikne Korhonen právě ve chvíli, kdy třesne rána.

Do chodby přibíhají další obyvatelé stanice i muži z vesmírné lodi. Olovo létá z obou stran.

„Proč se, sakra, do všeho namočíte, doktorko?“ sípe Korhonen, když doběhne k Poulsenové a odtáhne ji stranou do místnosti s hučící klimatizací serverovny.

Chtěl by jí pomoci, ale vidí, že je to zbytečné. Kulka prošla hrudním košem a ona, s hlavou položenou na Korhonenových kolenou, rychle ztrácí vědomí.

Čím vším si musela projít? Milovala Jensen? Nebo jen miloval on ji a ona mu prostě odpovídala na všechno „ano“, protože byla bezradná a nerozhodná? Třeba spolu jen nebyli tak strašně sami. Možná jim něco takového stačilo.

Korhonen jí přikládá ruku na čelo a vlasy, jako by ji to snad mohlo ukonejšit. Jako by tím chtěl usnadnit přechod ze života ve smrt.

Ať cítila k Jensenovi cokoliv, nakonec souhlasila s Lindholmem. Zabíla jej, vzala mu orgány. Myslela na Hippokratovu přísahu? Říkala si, že dva životy jsou víc než jeden, i když je tím jedním muž, se kterým dříve den za dnem ulehala do stejné postele? Viděla v něm, když byl v kómatu a hrozilo, že se již nikdy neprobudí, dávno mrtvého člověka? Oplakala ho a vzdala doufání?

Korhonen si náhle uvědomí, že by měl Lindholmovi a jeho posádce děkovat. Měl by padnout k zemi a objímat jim kolena z vděčnosti, že nemusel nakonec zabít Jensen. Dříve si říkal, že je lepší, když ho zabije sám, ale teď ví, že tím by zabil i něco velkého v sobě, že by znečistil stopu, kterou v něm jeho dávný parták, přítel i žák zanechal.

Měl Jensen za mladšího brácha nebo za syna, tedy za něco, co sám nikdy neměl. Cítil, že by jej měl naučit spoustu věcí, ale náhle si sžíravě uvědomuje, že to spíš on se měl učit od něj. Jensen měl vždy rovnou páteř. Nejspíš i on cítil, že se kolem děje spousta špatných věcí. Ale nikdy se neohnul, i když za to vždy pykal. Měl sklony k sebeobětování a všichni jej za to nenáviděli. Korhonen zejména. Teď jej nenávidí za to, že umřel, že si nedával pozor, že musel být tak zatraceně čestný. Ale ještě víc nenávidí sebe, protože se náhle dívá na svůj život a vidí se s páteří ohnutou snad až k zemi, vidí kariéru, ve které ztratil důstojnost a ve které se odkryla pravá podstata jeho slov o tom, že nemá žádné iluze. On neměl hlavně ideály, neměl hrdost a sebeúctu, ale nic z toho si nechtěl přiznat a uměl jen vykřikovat, jak je svět

špatný a prohnilý, přitom však byl stále jeho aktivní součástí a dával si bacha, aby to nevykřikoval příliš nahlas.

Pohlédne do tváře Poulsenové, v níž nezbyl ani střípek vědomí. Skoro pietně položí tělo na zem a zvedne se, vzápětí však zavravorá. Kocovina? Srdce? Ne... Zakroučí hlavou, když ucítí známou pachut' v ústech. Zdá se, že nevyplivl všechn jed. Klidně mohl půlku polknout, aniž si to uvědomil.

Není čas přemýšlet, jestli tentokrát bude žít, nebo konečně zemře. Jde chodbami, kde již utichají vystřely, tápe podél kovových stěn a snaží se neztratit orientaci v prostoru.

„Zamkl se tam Lindholm,“ hlásí spěšně muž, když se Korhonen dobelhá k hloučku svých lidí. „Hned ten zámek vyřadíme.“

Kývne na druhého a ten vnikne plazmovým řezákem do jednotky zamykání dveří.

„Já první,“ řekne Korhonen a vloží do hlasu zbytky své síly. „Dejte mi s ním chvíli.“

Vstoupí sám do tmavé místnosti, na jejímž konci svítí monitor počítače.

„Lindholme,“ řekne Korhonen skoro šeptem a přiblíží se k veliteli stanice, který spěšně buší do klávesnice. „Chceš to poslat, že ano? Všechn Jensenův výzkum.“

Lindholm neodpoví. Dává to smysl. Pošle jeho výzkum jako pomstu za vše, co se jim ještě stane z rukou vlády. Nejspíš připojí i kamerové záznamy, aby tajný kontakt na Ganymédu mohl rozšířit, co se na stanici skutečně stalo. Chybí pár kliknutí a je to odeslané.

Korhonen zaváhá. Před očima se mu dělají mžitky. Cítí, že možná není dost silný, aby jej odtrhl od klávesnice. V tomto stavu by Lindholma nepřepal. Zbývá jediná možnost.

Chvějící se ruka namíří hlaveň na Lindholmův zátylek.

Zbývají zlomky vteřiny k rozhodnutí. Každou chvíli to může odeslat. Korhonen zas musí hrát tu hru. Zabít jednoho a zabránit chaosu a násilí? Stojí to za to? Je něco jiného jen zvolit, kdo bude žít, a muset též toho druhého zabít. Je to sakra něco jiného! Smrt je přirozená, ale brát život, vědomě ve chvílce někomu zhasit všechny naděje a celou budoucnost, to je tak neuvěřitelná a groteskní věc.

Ale co na tom sejde? Proč nezabít? Nakonec by vlastně udělal věc, pro kterou sem byl poslán. Odstranil by toho, kdo chce odtajnit ty děsivé objevy a narušit jimi mír. Ale jak vratký to je mír, když jej může zničit pravda? Jak slabí a bezmocní jsou všichni u moci, když se bojí

pár slov nebo trochy čísel? A on... mohl by alespoň minuty, jež budou možná ty poslední, prožít s narovnanou páteří? Mohl by dopustit, aby už nikdo na Ganymédu nemohl mít žádné iluze o vládě i životu samém?

„Uděláš to?“ řekne náhle Lindholm, jako by vycítil všechny jeho myšlenky.

„Ne.“

Spustí ruku se zbraní a mlčky sleduje, jak se soubory nahrávají na externí server. Když jej pak přemůže slabost a kácí se k zemi při srdeční zástavě, vidí ještě, jak některé ruce spoutávají Lindholma, jiné jej samotného převrací na záda. Někde na okraji vyhasínajícího vědomí ještě cítí, jak mu propnuté ruce mačkají hrudník.

Nechte toho.

Já už chci jít.